

New York Times Bestseller

KENDARE BLAKE

SJEDNOTÍ KRÁLOVNY. ZNIČÍ KORUNU.

FRAGMENT

Pět temných osudů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Kendare Blake
Pět temných osudů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KENDARE BLAKE

PĚT
TEMNÝCH
OSUDŮ

FRAGMENT

Pět temných osudů

Mapa Fenbirnu

HLAVNÍ POSTAVY

KRÁLOVNY

Královna Mirabella, *mocná elementálka*

Královna Arsinoe, *královna Medvědice*

Královna Katharina Nemrtvá, *Korunovaná královna*

SPŘÍZNĚNCI KORUNY

Členové Černé rady

Genevieve Arronová, *travička*

Pietyr Renard, *travič*

Antonin Arron, *travič*

Lucian Arron, *travič*

Renata Hargroveová, *bez daru*

Bree Westwoodová, *elementálka*

Rho Murtraová, *chrámová kněžka*

Luca, *nejvyšší kněžka*

Elizabeth, *chrámová kněžka*

POVSTALCI

Jules Miloneová, *Polydonická královna*

Emilia Vatrosová, *válečnice*

Mathilda, *jasnovidkyně*

Billy Chatworth, *pevníňan*

Caragh Miloneová, *porodní bába z Černé chaty*

Cait Miloneová, *naturalistka*

Ellis Milone, *naturalista*

Luke Gillespie, *naturalista*

Matthew Sandrin, *bez daru*

Gilbert Lermont, *jasnovidec*

Camden, *familiár, horská puma*

Braddock, *medvěd*

SLUNEČNÍ DŮL

Arsinoe, královna, která uprchla z Fennbirnu, seděla s kamenou tváří u stolu, obklopená zmuchlanými pergameny. Spala jen pár hodin a světlo pronikající dovnitř okny vytesanými do kamenné zdi ji nepříjemně oslepovalo. Dávalo vyniknout temným kruhům pod jejíma očima a sinalé barvě jejích tváří. Ne že by ji někdo viděl. Společnost jí dělala akorát horská puma s černým koncem ocasu, přivázaná řetězem ke stěně. A ještě občasné zadunění, ozývající se zpoza zavřených dveří vedlejší komnaty, jak začínaly postupně odeznívat účinky sedativa, které namíchala pro Jules, aby ji udržela v klidu.

Otočila hlavu a zadívala se do lesa. Za těmi dveřmi ležela Jules Miloneová, Polydonická královna ze Slunečního dolu. Ruce i nohy měla spoutané. Žilky, které jí popraskaly v očích silou rozpoutané kletby, se pomalu hojily. Arsinoe ale stejně nikdy nezapomene, jak její přítelkyně vypadala, když ji Emilia dovezla zpět z bitvy.

Obraz Jules cenící zuby, Jules s krví podlitýma očima, už ji nikdy nepřestane budit ze sna, jakmile zavře oči.

„Ale uzdraví se,“ slíbila šeptem pumě. Ta jí odpověděla hlu-bokým hrdelním zavrčením. „Uvidíš,“ ujistila ji Arsinoe a pro-mnula si oběma rukama spánky ve snaze vykřesat v sobě posled-ní zbytky sil. „Ne dost rychle, abys byla spokojená, to ne. Ale nakonec ano.“

A mezitím musí sepsat ten dopis. To kvůli němu vytáhla na-horu do věže ten malý stolek. Přiložila hrot pera k pergameni a pozorovala, jak se na něm zvolna tvoří kaňka. Jak jen jim má říct, že jejich dcera byla nejdřív zajata jako rukojmí a následně zavražděna Katharinou Nemrtvou? Jak to má říct komukoli, na-tožpak Cait a Ellisovi Miloneovým, kteří jsou jako její vlastní prarodiče?

Na schodech se ozvaly kroky a Arsinoe zabručela. Už skoro sahala po kalamáři, aby po příchozím měla čím mrštit, když vtom si všimla, že je to Billy. Měl dost rozumu na to, aby dovnitř nej-dřív strčil tác s jídlem a hlavu až pak.

„Donesl jsem nějaké ovesné koláčky s medem. Taky pár vajec natvrdo. A čaj.“

„Silný čaj?“

„Tak silný, že by se dal splést s whiskey,“ řekl Billy a nacpal tác na kraj stolku, přičemž shodil několik zmuchlaných pergamenů. Potom pohladil Arsinoe po vlasech a něžně ji políbil na spánek. „Vypadáš hrozně. Možná jsem měl přinést spíš tu whiskey.“

„Jak mám ten dopis napsat?“ povzdechla si. „Jak mám Cait a Ellisovi říct, že Madrigal je po smrti? Jak jim mám říct, že Jules zešílela?“

„Detaily o Julesině stavu bych vynechal.“ Nalil jí čaj a kápl na koláčky lžičku medu. „To je lepší vyřídit osobně. Ale napsat jim musíš. Brzy. Budou se chtít s dcerou rozloučit, než bude spálena.“

Když ráno vyšlo slunce, Arsinoe se podívala z okna ven na moře. Ploché šedé balvany a kamenité pobřeží Slunečního dolu se písčným plážím Tuleního zálivu nepodobalo, ale muselo stačit.

„Má Emilia pořád vztek kvůli tomu místu?“ Emilia navrhla, aby postavili Madrigal hranici na náměstí, ale Arsinoe trvala na tom, že ji musí spálit na vodě. Naturalisté mají mít obřad v divočině.

„Ne. Je sice tvrdohlavá, ale věří, že tohle víš nejlíp ty. Jak by to chtěla Jules, kdyby nám to mohla říct.“

„Je tvrdohlavá,“ ušklíbla se Arsinoe. „Jenže jí na tom stejně nejvíc vadí, že jsem to rozhodla já. Jako by to byl rozkaz. Od královny.“

„Až na to, že nic takového to není,“ připomněl jí Billy trochu příliš opatrně. Vidět, jak na sebe Arsinoe tu roli znovu bere, si nepřál úplně stejně jako Emilia.

„Ne, nic takového to nebylo,“ přitakala, vzala ho za ruku, povzdechla si a natáhla se pro šálek s čajem. „Ale než se Jules uzdraví, kdo jiný zbývá než já a Mira? Když už o ní mluvíme, měla bych za ní zajít. Na pláži budeme potřebovat její dar, aby utišila víchr a nechala rozhořet plameny.“ Zvedla se příliš rychle, strčila do tácu a rozlila čaj po pergamenech. „K čertu s tím vším!“

„Vidím, že už kleješ jako člověk z pevniny,“ poznamenal Billy, když jí pomáhal stolek utřít.

Arsinoe se usmála. „Máte tam daleko lepší nadávky. Neměli jsme se sem nikdy vracet. Měli jsme zůstat tam.“

„Ne. Daphne a ty sny měly pravdu. Je vás tu s Mirou potřeba. Co by bez tebe a tvých travičských lektvarů bylo s Jules? Co by způsobila mlha, nebýt Mirina větru a bouře? Jste tu zapotřebí. Jenom ne napořád.“

„Ne napořád,“ zopakovala Arsinoe a chytila Billyho za ruku. Její dotek byl jako příslib. Vtom zaslechli na schodech dupot. Otočili se, a jakmile dovnitř vběhla Emilia, pustili se. Tváře měla rudé a na ramena jí padaly dlouhé prameny tmavých vlasů.

„Jules pořád odpočívá,“ vyhrkla Arsinoe. „A já už mám ty dopisy skoro napsané.“

„Zapomeň na dopisy.“ Emilia došla až ke stolku a přibouchla na něj dlaní kus pergamenu. „Máš mnohem větší problém.“

Arsinoe útržek zvedla a začala číst.

Text byl napsaný elegantním vlnitým písmem. Ten rukopis neznala.

Mluvily jsme s královnou a i my věříme, že to myslí vážně. Odjely jsme do Indrid Downu. Rozhodnutí je na tobě. Kdybys nás potřebovala, jsme tu.

B&E

„Tohle jsme dnes ráno našli v Mirabellině pokoji.“

„B a E?“ nechápal Billy, který si vzkaz přečetl Arsinoe přes rameno.

Arsinoe polkla. „Bree a Elizabeth.“ Pak zvedla pohled.

Emilia měla v očích triumfální a zároveň rozzuřený výraz. Z celého obličeje jí vyzařovalo, že měla pravdu. Když Arsinoe pergamen upustila, válečnice našpulila rty a vyprskla.

„Mirabella přeběhla k nim.“

INDRID DOWN

Mirabellu probudilo bouchání pěstí na střechu kočáru. Netušila, jak dlouho spala. Soudě podle světla dospěla k závěru, že bude už kolem poledního, ačkoli nebe halila nízko plující šedá mračna.

„Blížíme se k hlavnímu městu,“ zavolala na ni kočí. Mirabella si promnula oči, poposedla si k okénku a stáhla ho dolů. Před ní se k obloze tyčily dvě černé věže paláce Volroy.

Ten už znala. Jako malá ho stokrát viděla na různých obrazech a tapisériích, v knihách i ve vlastní fantazii, ještě když si myslela, že v něm jednoho dne bude vládnout. Na vlastní oči ho spatřila, když přijela do Indrid Downu na duel. Tentokrát to ale bylo jiné. Tentokrát v něm vládla královna Katharina, a ačkoli Mirabella dorazila na základě nabídky příměří, tušila, že možná vjíždí do pasti. A že se možná bude muset z hlavního města probojovat jako poslední.

Pod její kápí si tiše prozpěvoval drobný černobílý datel. Byl celý nedočkavý, protože cítil, že Elizabeth je blízko. Mirabella ho

pohladila po křídlech. Katharina tvrdila, že jí nic nehrozí. A Bree s Elizabeth se domnívají, že to myslela upřímně.

Ve Slunečním dole už určitě museli zjistit, že je pryč. Představa Arsinoe a Billyho, když si uvědomili, co udělala, ji bolela. Nejdřív tomu určitě nechtěli uvěřit. Určitě ji bránili. Možná dokonce nechali vyslat pátrací nebo záchranou skupinu v přesvědčení, že ji někdo odvedl násilím.

Ale potom... času na přemýšlení, co řekne Arsinoe, až jí příště uvidí, bude mít každopádně dost. Prozatím se musí soustředit na Katharinu. Vypořádat se nejdřív s jednou sestrou, až pak s druhou.

Na poslední zastávce, kterou kočí udělala, aby si koně odpočinuli, se Mirabelly zeptala, kam přesně chce zavést. Bylo by snadné nechat se odvézt do chrámu, kde by mohla nechat poslat pro Lucu. Nebo k Bree domů, kde by si mohla být jistá, že bude v bezpečí. Místo toho ale odpověděla, že k branám paláce Volroy.

„Takže k velké bráně,“ hlesla kočí a poprvé si Mirabellu dobře prohlédla. Potom poněkud ztratila řeč a začala ji oslovovat paní. Oslovovat ji královno si v tak těsné blízkosti paláce netroufala.

Mirabella v kabině poslouchala klapot kopyt a sledovala, jak se Volroy blíží. Ten pohled v ní udusil veškeré pomyšlení na spánek. Začala si nervózně pohrávat s lemem sukně lehkých modrých šatů. Trochu se z ní párala černá krajka, jak ji vláčela po zemi. Napadlo ji celou krajku utrhnout, ale raději složila rozechvělé ruce do klína. Musí zachovat klid. Katharina je její malá sestřička a nevidí, jak se před ní Mirabella třese.

Před hlavní branou zastavili kočár dva vojáci, kteří vyslechli kočí a nakoukli do kočáru. Všichni ostatní cestující už vystoupili dřív. Zůstala jen Mirabella a náklad, kufry a bedny připevněné ke střeše a k zadní stěně.

„Co vás přivádí do Volroye?“

„Mě nic. Vezu cestující. A myslím, že zjistíte, že ji sem toho přivádí mnoho.“ Když to strážní slyšeli, nahlédli dovnitř okénkem. Mirabella jejich pohled sebejistě opětovala. Trvalo jim až překvapivě dlouho, než si uvědomili, s kým mají tu čest, ale nakonec otevřeli bránu a povolali další strážné, aby kočár doprovodili.

„Takže náš příjezd musel zůstat v tajnosti,“ zašeptala malému ptáčkoví, který vše pozoroval s hlavičkou nakloněnou na stranu. „Jak taky jinak. Katharina určitě nechtěla ztratit tvář v případě, že bych její nabídku odmítla.“

Kočár zastavil a Mirabella vystoupila do stínu pevnosti. Pepper jí okamžitě vyletěl z kápě a rozletěl se hledat Elizabeth. Mirabella se snažila zaplašit pocit opuštěnosti. Jenže když viděla, jak ostražitě na ni vojáci hledí, zatoužila, aby s ní datel zůstal.

„Budete v pořádku, paní?“ zeptala se jí kočí. Mirabella ji odměnila vděčným úsměvem. „Budu. Díky. Bylo mi potěšením.“

Kočí uctivě kývla a zamlaskala na koně. Když se Mirabella znovu obrátila ke strážným, setkala se s čepelemi jejich kopí.

„Nemiřte tím na mě,“ varovala je. Nechala oblohu rozčísnout bleskem a vojáci kopí sklonili. „Zaveďte mě dovnitř. Ke královně.“

PANSTVÍ GREAVESDRAKE

Katharina seděla na kraji postele obklopena šepotem. Byla to její postel v jejím bývalém pokoji, až na to, že tentokrát na ní neležela ona, ale Pietyr, zatímco u pootevřených dveří se mezi sebou tiše radili léčitelé, které nechala povolat – tři z hlavního města a jeden z Prynnu.

Ti nejlepší, které sehnala. Všichni traviči. Ale ani jeden z nich nebyl Pietyrovi schopný pomoci. Žádný z nich dokonce ani nedokázal říct, co s ním je.

Samozřejmě by se dovtípili, kdyby věděli, co se mu opravdu stalo. Ale to jim Katharina nikdy neprozradí.

„Prosím, vzbud' se,“ zašeptala snad potisící, pohladila ho po tváři a pak po hrudi. Sálalo z něj teplo a jeho silné srdce dál tlouklo. Jemné krvácení z nosu a očních koutků konečně přestalo, z obličejů i z krku mu setřeli krev, vyměnili povlečení. Už jen nepatrně krvácel z ucha.

„Dovolte mu se probudit,“ zabručela, ale mrtvé královny jí neodpovídaly. Cítila, jak na něj skrz její oči zírají. Snad zaznamenala i malou výčitku.

Ne. Lítost možná, ale výčitku ne. Udělaly, co musely, aby Pietyrovi zabránily poslat je zpět do propasti Breccia. S tím svým špatně provedeným zaklínadlem nízké magie jim nedal jinou možnost. Připomínaly to Katharině dnem i nocí, draly se jí z útrob těsně pod kůži a v krvi i v myslí jí šeptaly útěšným, uklidňujícím tónem. Staly se její součástí a nenechají se vypudit.

Ublížil by nám. Oslabil by tě. My nás ochráníme. Ochráníme tě.

„Mlčte,“ zašeptala Katharina. „Mlčte už!“

„Odpusťte, královno Katharino,“ omluvil se jeden z léčitelů a poklonil se jí.

„Půjdeme se radit ven na chodbu, abychom vás nerušili,“ navrhla další, ta z Prynnu, a pokynula kolegům.

„Ne,“ zavrtěla hlavou Katharina a vstala. „Já se omlouvám. Ta nehoda, ta jeho nemoc, nedokážu myslet.“ Panstvím Greavesdrake jako by se navíc neustále rozléhal šepot. Zpoza každého rohu, každých zavřených dveří. „Mluvte se mnou otevřeně a řekněte mi váš názor. Co je s ním? Kdy se uzdraví?“

Léčitelé se nervózně napřímili a semkli se jako hejno ptáků.

„Vím, že pro mě nemáte žádné dobré zprávy,“ vyčetla jim z očí. „Přesto chci slyšet váš názor.“

Léčitelka z Prynnu popošla zpět k posteli. Ta Pietyra vyšetřila nejdůkladněji, prohmatala mu dásně a různě ho tahala za

prsty na nohou i na rukách. Katharina těžce nesla pohled na to, jak do něj šťouchá a on tam jen nehybně leží, zatímco mu ta cizinka otáčí hlavou sem a tam a prohlíží mu uši. Když se léčitelé podívali pod obvazy, které měl na ruce, zatajila Katharina dech. Runu, kterou měl na dlani, mu celou ošklivě rozřezala, aby nebyla poznat. Tak moc, jako by mu dlaň něco rozervalo na kusy. Tou dobou už ale drahý Pietyr nebyl při smyslech. Nic necítil.

„Zranění na ruce se mu i nadále hojí. Ačkoli pořád ještě neumíme říct, co ho způsobilo. Nezdá se, že by bylo příčinou jeho celkového stavu. Z ran se mu nerozvíhá žádná černá sněť, nijak nezapáchají...“

„Ano, ano,“ přerušila ji Katharina. „To už jste říkali.“

„Domníváme se, že pravděpodobně utrpěl nějaké vnitřní poranění hlavy. Praskla mu v ní nebo se ucpala nějaká nešťastná žilka. To by se mohlo stát bez jakýchkoli vnějších příznaků. Ani by k tomu nebylo třeba nějakého silného úderu. Řekla jste, že jste ho našla ležet na podlaze. Je pravděpodobné, že když mu ta žilka praskla, jednoduše se zhroutil. Nejspíš ani necítil žádnou bolest. A pokud ano, pak jen velice krátce.“

Katharina zírala do jeho spící tváře. I ve spánku zůstával stále krásný. Ale nebyl to on. To, co dělalo Pietyra Pietyrem, byla jiskra v jeho očích, jeho bystrý, potměšilý úsměv. Jeho hlas. Od té doby, co ho slyšela naposledy, už uběhlo příliš mnoho dní. Celé týdny.

„Kdy se probere?“

„To nevím, královno Katharino. To, že stále ještě dýchá, je dobré znamení, jenže nereaguje na stimulaci.“

„Tolik krve...“ Když se po tom zpackaném zaklínání Katharina stala zase sama sebou a našla Pietyra ležet vedle sebe na podlaze, jako by měl na obličejí krvavou masku.

„Míru závažnosti ztráty krve nejde odhadnout,“ povzdechla si léčitelka. „Můžeme jenom čekat. Bude potřebovat neustálý dozor... péči a výživu...“

„Nechte nás,“ rozhodla Katharina a poslouchala jejich kroky vzdalující se chodbou. Vzala ho za ruku a něžně ji políbila. Měla mrtvé královny vyhnat, když jí k tomu dal šanci. Kdyby jen nebyla tak zbabělá. Teď vědí, že už je nemůže zapudit, ne když na její korunu útočí ze všech stran. Mlha, polydonická královna, navráťivší se sestry. Dřív si myslela, že je díky mrtvým královnám silnější. Teď, příliš pozdě, si uvědomila pravdu. Jejich síla patří celou tu dobu jen a jen jim. Ji budou navždycky udržovat slabou, aby zůstala jejich loutkou.

„Nevěděla jsem to,“ zašeptala Pietyrovi do tváře. „Nevěděla jsem, že udělají tohle.“

Když o hodinu později vyšla z Pietyrova pokoje, unavená a omámená, narazila rovnou na Edmunda, Nataliina starého komorníka, jak nese ták s čajem.

„Myslel jsem, že by vám mohl přijít vhod,“ řekl starostlivě.

„To ano,“ souhlasila Katharina. „Ale v tom pokoji už jsem

seděla dost dlouho. Vypiju si ho třeba v salonku nebo v zimní zahradě.“ Odmlčela se a zakryla si oči dlaněmi.

„A co třeba tady na podlaze? Jste tu pořád doma, pokud si to tak přejete. Čajový dýchánek na koberci.“

„Přesně jak to nikdy nebylo,“ povzdechla si Katharina, ale usmála se na něj. „Kde jsou léčitelé?“

„Přesunuli se do knihovny,“ odpověděl Edmund. „A dožadují se oběda.“

„Nejspíš je bude třeba nakrmit.“ Katharina se vydala spolu s komořím chodbou. „Nebohý Edmundě, obrátila jsem ti domácnost vzhůru nohama.“

„Nesmysl, má královno. Je dobře, že na Greavesdrake znovu bijí srdce. Dokonce i ta nového služebnictva nebo cizích hostů. Od té doby, co byla Natalia zavražděna, nepřipomínal ani tolik velkolepé sídlo jako spíš svatyni.“

Měl naprostou pravdu. Zatímco stoupali po schodech, slyšeli i z nejbzdálenějších koutů lidi. Sloužící pracovali, občas se i zasmáli, a to Greavesdrake vdechlo nový život. Ne že by panství už nemělo temná zákoutí a neproháněl se jím studený vítr, ale znovu ožilo a už v něm nevládli jen duchové.

Ovšem jestli Pietyr nahoře zemře, bude tam zřejmě strašit už napořád.

V jídelně v hlavním obytném patře našli Genevieve, jak si nad napůl snědeným talířem polévky čte knihu.

„Jak je na tom?“ zeptala se a odložila čtení.

„Pořád stejně,“ odpověděla Katharina a posadila se proti ní, zatímco Edmund naléval čaj.

„Pořád stejně,“ zopakovala Genevieve a povzddechla si.

Katharina ji pozorně sledovala. Byla to ona, kdo Pietyra „našel“ v bezvědomí, v kaluži krve. Stejně jako tomu bylo s Nicolaem té noci, kdy ho zabilo Katharinino jedovaté tělo. Dva milenci. Jeden mrtvý, druhý ne a ne se probrat. Přestože Katharina pečlivě zametla všechny stopy po nízké magii, Genevieve musela mít podezření.

„Dostane se z toho,“ prohlásila a pokusila se Katharinu povzbudit úsměvem. „Až se příliš rád do všeho plete, než aby si to nechal ujít.“

Katharina přikývla. Už se chystala zakousnout do jedné z vynikajících máslových sušenek od Edmunda, když zaslechla otvírání dveří a zaskočené hlasy sloužících. Brzy se ve dveřích jídelny zjevila udýchaná služka.

„Co se děje?“ zeptala se Katharina.

„Je ve Volroyi,“ vydechla dívka s vytřeštěnými očima.

„Kdo?“ nechápala Genevieve. „Copak jsme někoho očekávali?“

Katharina na dívku pohlédla. Soudě podle bázlivého výrazu v jejích očích a snahy vyhnout se pojmenování oné návštěvy, poznala, že mluví o Mirabelle. Takže její mocná sestra dorazila. Nejsilnější z trojčat. Nejsilnější královna za poslední generace přijela na její žádost.

Katharině pod stolem zaškubaly nohy. Nemohla se setkání

s Mirabellou dočkat, zadívat se jí pod záminkou nabídky míru do očí. Dala si ovšem pozor, aby svou reakci ovládla.

„Kdo?“ otázala se znovu Genevieve netrpělivě.

Služebná otevřela ústa, ale nic z ní nevypadlo – tolik se snažila vymyslet, jak to podat, aby dodržela dekorum. „Královnina sestra,“ hlesla nakonec.

„Mirabella,“ dodala Katharina. Genevieve zalapala po dechu.

„Ta? Proč by sem jezdila?“

„Protože byla pozvaná.“

„Kdo by ji zval?“

„Luca,“ vysvětlila Katharina. „A nejspíš taky já. Kde je teď?“ zeptala se služky.

„Čeká na vás ve Volroyi. Strážní ji drží v trůnním sále.“

„Viděl ji už někdo? Mluvila s někým? S kýmkoli z Černé rady?“

„Ne, má královno.“

Katharina vstala. „Pak se rychle rozjed' zpátky a postarej se, aby tomu tak zůstalo. Nikdo se s mou sestrou nesetká dřív než já. Ani Antonin, ani Bree Westwoodová, dokonce ani nejvyšší kněžka. Rozumíš tomu?“

„Ano, má královno.“

„Výborně. Tak si pospěš. Vezmi si čerstvého koně.“

Katharina se vydala do Volroye kočárem spolu s Genevieve. Ta se od chvíle, kdy se jim ta novina donesla, tvářila našťavaně a seděla s pažemi vztekle složenými na prsou.

„Mám být tvýma ušima a očima. Ale jak, když mi nic neřekneš!“

„O tomhle jsme s Lucou neřekly nikomu,“ odpověděla Katharina. „Upřímně, nemyslela jsem si, že dorazí, Genevieve.“ S těmi slovy se ohlédla na vzdalující se panství Greavesdrake, směrem k oknu své někdejší ložnice. Kéž by se v něm rozhrnuly záclony a odhalily pohled na Pietyra. Téhle schůzky by se chtěl určitě zúčastnit. Katharina si nebyla jistá, jak si bez něj povede.

„Proč vůbec přijela?“ chtěla vědět Genevieve. „K čemu má být dobrá?“

„Je to další královna. Pomůže mi vyhrát válku,“ odpověděla Katharina. „Pokud jí budu moct věřit.“

„Ani jedna z vás není královna,“ zamumlala znechuceně Genevieve. „Kdyby ano, žila by dnes už jen jedna z vás.“

VOLROY

„Dostali jsme zprávu, že královna je na cestě.“

„Děkuji,“ řekla Mirabella. Nechali ji na Katharinu čekat v trůnním sále. Strážný přikývl a otočil se a zavřel za sebou těžké dveře. Za nimi určitě čekala spousta dalších a hrozili se, že Mirabella dveře vyrazí poryvem větru a nechá celý hrad vzplanout.

Tiše si odfrkla. Nejspíš by mohla, dokázala by se Volroye zbavit během několika minut, kdyby chtěla. Poté, co se vrátila na ostrov, se její dar znovu probudil k životu, ještě silnější a rychlejší než dřív. Nicméně ty dveře by možná stejně vyrazit nedokázala. Na to by potřebovala jiný dar. Takový, který má Jules.

Svlékla si kabát a odložila ho na opěradlo jedné ze židlí u dlouhého tmavého stolu vedle trůnu. Stolu, u nějž zřejmě zasedá Černá rada během královských audiencí. Přejela po opěradle židle dlaní. Komupak asi patří? Bree? Luce? Nejspíš ne. Tohle místo, přímo po pravici trůnu, je jistě rezervováno pro někoho z Arronů. Pro

hlavu rodu. Nebo pro toho plavovlasého Katharinina kluka, Pietyra Renarda.

Rozhlédla se kolem dokola. Podlaha byla pokryta zlatočerně tkanými koberci. Trámy byly zdobené složitými řezbami představujícími jednotlivé dary mnoha velkých královen. Samotné dřevo bylo tmavé a strop nalakovaný působivou černou a stříbrnou barvou. Když byla malá, Luca jí o tom všem vyprávěla. Mirabella jí sedávala u nohou a snila o tom, jak bude vládnout v paláci plném historie. Podívala se nahoru a zkusila vyhledat řezbu blesků a bouřkových mračen její oblíbenkyně, královny Shannon. Najít dřevěný rám se sádrovou deskou věnovanou královně Illiann bylo samozřejmě snadné, jelikož byla na stropě jediná modrá.

Mirabella popošla k trůnu, zastavila se u něj a přejela prsty po zlacené područce. I teď měla pocit, jako by jí patřil. Místo, k němuž odjakživa směřovala, na něž jí od narození odkazovali. Jenže za ním nevisel její portrét. Žádný portrét ohně a ohlušující bouře, žádná královna elementálka s šaty vlajícími ve větru. Portrét, který za ním visel, zobrazoval Katharinu, nehybnou, temnou, plnou krvavých kostí.

„Chtěla by sis na něj sednout?“

Mirabella sebou samým překvapením trhla. A když se otočila, spatřila ji. Nelítostnou, smrtící malou Katharinu, která proklouzla dovnitř, aniž by se prozradila třeba jen zavráním dveří nebo zašustěním sukně.

„Chvíli předstírat, žeš vyhrála?“

„Ne,“ odpověděla Mirabella. „Samozřejmě že ne.“

„V tom případě nech můj trůn na pokoji,“ prohlásila Katharina s úsměvem. „A pojď mě pořádně pozdravit.“

Pořádně, pomyslela si Mirabella. To má před Katharinou padnout na kolena a políbit jí prsten na ruce? K tomu se nepřinutí. Nebyla si jistá, že se jí dokáže být jen dotknout. Ze strachu, že jí sestra bleskurychle probodne dýkou hrdlo.

Katharina se k ní pomalu vydala. V černých očích jí jiskřilo. Na rozdíl od strážných nevypadala ani trochu vyděšeně.

Mirabella donutila své nohy k pohybu. Obě sestry se zastavily uprostřed sálu, jedna druhé na dosah.

„Nechtěj po mně, abych se ti klaněla,“ hlesla Mirabella. „Jsem tu jako spojenec, ne poddaný.“

„Poklony ani objetí po tobě nežádám. Zatím,“ pousmála se Katharina.

Mirabelle se trochu ulevilo. Tak blízko si nebyly od toho banquetu pořádaného před duelem, kdy s ní Katharina smýkala po parketu jako s loutkou, krátce před tím, než Mirabellu otrávil Billyho otec. Přesto si živě pamatovala chladné a pevné sevření Katharininých drobných prstů.

„Překvapuje mě, žeš přijela,“ poznamenala Katharina a založila si ruce na prsa. „Nemohlo tě potěšit, že jsem té naturalistce podřízla krk.“

„Měl to být obchod. Polydonická královna výměnou za její matku. Nikdo neměl zemřít.“

„Nikdo by nezemřel, nebýt té mlhy. A jejího pokusu o útěk.“

Mirabella polkla. Nějak jí vyschlo v ústech.

„Nepřidala jsem se na tvou stranu,“ upozornila sestru. „Ani jsem se neobrátila proti Arsinoe. Obrátila jsem se proti Jules Miloneové, když jsem viděla, co z ní to prokletí udělalo.“ Zamračila se. „Nebo spíš, cos z ní udělala ty, když jsi podřízla její matku, a kletbu tak rozpoutala.“

Katharina lhostejně naklonila hlavu na stranu. „Akorát jsem odhalila zrůdu, kterou pod tou slupkou odjakživa schovávala. A že je to pořádná zrůda. Ta nám dá ještě zabrat, dokonce i tobě.“

Nejenom to, pomyslela si Mirabella. Dar války, který proti ní Jules v údolí použila, ji srazil k zemi. A to Jules ani pořádně nemířila.

Katharina Mirabellu pomalu obešla kolem dokola. Mirabella se pod jejím hodnotícím pohledem celá napřímila. Královna přešla očima po skvrnách na jejích modrých šatech, po roztrhaném krajkovém lemu. Ty šaty Mirabelle ani dobře neseděly. V pase a přes prsa jí byly příliš těsné, jelikož původně byly šité pro Billyho štíhloučkou sestru Jane. Paní Chatworthová je sice nechala u krejčího přešít, ale látky jednoduše nebylo dost.

Zatímco ji Katharina obcházela, Mirabella sestru nespustila z očí.

„A to je všechno?“ zajímala se Katharina. „K tomu, aby ses odvrátila od povstalců, stačilo jen tohle?“

„Ne, nejen to,“ odpověděla Mirabella a sklopila zrak. „Jsem královna. Skutečná královna, v žilách mi proudí královská krev.“

A pokrevní linie by neměla být tak snadno zapomenuta. Dokonce ani v případě, že její budoucnost spočívá v někom tak strašném, jako jsi ty.“

Katharina se otočila na podpatku a sepjala ruce takovou silou, až se jí rozechvěly.

„Zajímavé rozhodnutí, přijet do Volroye oblečená jako žebračka,“ prohlásila nakonec jako by nic. „To mělo být záměrně symbolické, nebo jsi prostě jen nesehnala nic lepšího?“

„Na pevnině tyhle šaty patřily k nejhezčím ve městě.“

Katharina zvedla obočí. „Na tom nesejde. Brzy tě zase oblečeme řádně do černé, aby sis byla podobná.“

„To si přeješ? Neměla bych spíš kajícně nosit šedý plášť? Abych dala najevo hanbu a poddanost koruně?“

„Lidem není třeba připomínat, kdo nosí korunu,“ ujistila ji Katharina. „A když už jsi tady, chci, aby tě viděli. Tebe, velkou královnu elementálku, která přišla bojovat po mém boku. Když už jsi tady, ať jsi k užitku. Ale jen když řeknu. Strážte!“ Dveře do sálu se rozletěly a Mirabella se hned zase ocitla mezi hroty kopí.

„Odveďte sestru do komnat krále manžela,“ řekla Katharina a obrátila se k Mirabelle. „Drahý Nicolas si jich nestačil užít, než zemřel po pádu z koně, a nechci, aby tak skvělé vybavení přišlo vniveč. Navíc tu samozřejmě nemáme žádné komnaty určené pro sestry korunované královny.“ S tím se Katharina otočila. Na zádech se jí zhoupaly lesklé černé kadeře. „Pošlu za tebou Bree Westwoodovou a kněžku Elizabeth. Pak nechám nahoru poslat malé

občerstvení. Ale nepřejz se. Dnes povečeříš se mnou.“ Ve dveřích se ještě zastavila a věnovala Mirabelle široký úsměv.

„Máme spoustu práce.“

Z trůnního sálu zamířila Katharina přímo do zasedacího sálu Černé rady, kde se zavřela. Jakmile unikla cizím pohledům, rozechvěla se, objala si tělo pažemi a začala přecházet sem a tam.

Tak znovu stanula tváří v tvář Mirabelle. Vedla si dobře. Černá koruna, kterou má vytetovanou na čele, jí dodávala odvahy a propůjčovala jejím slovům váhu. Bylo těžké se na sestru nerozkřiknout. Preventivně na ni nezaútočit. Všechno na Mirabelle v ní budilo potřebu se bránit. Jak stála v trůnním sále. Vypadala nádherně a vznešeně i v těch příšerných šatech. Navíc ji stále pojilo přátelství s mnoha členy Katharininy Černé rady.

Možná udělala chybu, když ji sem pozvala. Možná se vrhla Luce přímo do pasti.

Dokonce i mrtvé královny se jí draly z těla na povrch, aby si Mirabellu se sykotem očichaly, vábeny silou jejího daru, který se z Mirabellu rozléval přímo ve vlnách.

„Opustily byste mě pro ni.“

Nikdy, zašeptaly. Ty jsi naše. My jsme ty.

Katharina ale přesto cítila, jak ji tahají za kůži, jak se v ní bouří, div že z ní ústy nevyprchají. Mrtvé královny už okusily, jaké to je vymanit se z jejího těla a osídlit někoho jiného, když z ní vyvěřely, aby se mohly přelít do Pietyra. A líbilo se jim to.

J sme s tebou, napořád.

„Napořád,“ hlesla Katharina. V mysli se jí začal rodit plán. Mohla by se jich zbavit, jednou pro vždycky, když bude opatrná. A když bude chytřejší než ony.

SLUNEČNÍ DŮL

Vlčí pramen dorazil na Madrigalin pohřeb včas. Cait a Ellis Miloneovi, se zády rovnými a napjatými jako tětiny luků. Luke se zvlhlými tvářemi, v tmavě karmínové vestě a kabátu, které si určitě sám ušil. Spolu s nimi dorazila i většina města. Madrigal zpopelnili na vysoké hranici ze dřeva, kterou navršili povstalci ve větru a slané vodní tříšti. Kněžky ze Slunečního dolu ji zahalily do vínového plátna a posypaly rudými okvětními lístky. Povstalci donesli dary v podobě věnců, barevných mušlí a ptačích vajec.

Vlčí pramen sledoval spolu s povstalci, jak hranice plane a obrací v prach tělo, které už nebylo Madrigal Miloneovou, ale spíš velice krásnou skořápkou, která jí byla beztak víc než těsná.

Madrigal, pomyslela si Arsinoe v ozvěně šepotu rozléhající se ve velkém sále. Madrigal byla součtem všech jejích kroků. Smíchem v tiché místnosti. Zaživa neměla ráda, když šlo cokoli snadno, a ani ve smrti nebyla jiná.

„Myslel jsem, že jsi taky mrtvá.“

Jakmile ho uslyšela, Arsinoe se otočila a objala Luka kolem pasu. „Je mi to tak líto,“ opakovala pořád dokola a pustila se ho, teprve až se jeho černo-zelený kohoutek Hank začal čepýřit a klovat jí díry do jediných použitelných kalhot. Posadili se spolu u prvního volného stolu.

„Kde je tvůj přítel?“ zeptal se Arsinoe Luke.

Arsinoe mu v davu ukázala Billyho, který nabíral na talíře masovou omáčku. Během celého obřadu jí dovolil se o něj opírat, aniž by to kdokoli viděl. A když začaly plameny olizovat vínové plátno, přitiskl ji k sobě.

„Nese ti jídlo?“ pousmál se Luke. „Tak to tě dobře zná.“ Pak sklopil oči. „Na pohřeb dorazila spousta lidí.“

Arsinoe přikývla. „Jeden by si myslel, že šlo o někoho důležitého.“ Luke si odkašlal a ona hned věděla, že k nim přišli Cait s Ellisem.

„Chtěli jsme počkat,“ omluvila se Arsinoe. „Ale nevěděli jsme, jestli se vám podaří přijet.“

„Tvůj dopis nás zastihl,“ prohlásila Cait. „Na tom jediném záležití. A co její sestra? Pověděl o tom někdo Caragh?“

„Poslala jsem do Černé chaty zprávu, ale...“ Arsinoe potřásla hlavou. „Možná cestuje pomaleji... s dítětem...“ Zmlkla a pohlédla na Ellise. Cait bude v pořádku. Byla stvořena, aby vydržela všechno. Ale Ellis, jemný učený Ellis nedal na Madrigal dopustit ode dne, kdy se narodila.

Arsinoe v davu rozeznávala mnoho známých tváří. Několik Paceyových i Nicholseových. Shada Millnera s jeho rackem. Do konce i Madge, která prodává ty nejlepší smažené ústřice v celém Vlčím prameni. A Matthewa. Matthew samozřejmě dorazil také.

„Mathewe,“ vydechla, když si jí všiml, zamířil k ní a zvedl ji do náručí skoro stejně, jako když ještě bývala malá.

„Ahoj, děvče,“ pozdravil ji a postavil ji znovu na zem. Pak jí palcem otřel slzu z tváře a upravil uzel na rudém šátku.

Billy se vrátil ke stolu s naloženými talíři a se všemi se pozdravil, hlavně s Matthewem, kterého bral kvůli poutu, jež ho pojilo s Josephem, jako širší rodinu. Potom očima spočinul na vráně sedící Cait na rameni. „To je Aria?“ zeptal se na Madrigalina familiára.

„Ne,“ odpověděla Cait. „Tohle je Eva. Aria uletěla před kouřem. Kde je Jules? V dopise jsi psala, že není zraněná, ale není v pořádku. Cos tím myslela?“

Arsinoe se zvedla. „Zavedu vás za ní. Ale jen vás dva,“ dodala, když vstali i Luke s Matthewem. Pro Luka by bylo příliš těžké ji v takovém stavu vidět. A Matthew se až příliš podobal Josephovi. Arsinoe nechtěla ani pomyslet, jak by mohla Jules zareagovat, kdyby otevřela oči a spatřila před sebou Josepha. Zatímco vedli Cait a Ellise ze sálu, Arsinoe ztuhla, když si něco nečekaně uvědomila.

„On o tom neví.“ Popadla Billyho za paži. „Matthew a Sandrinovi nevědí o Josephovi. Nevědí, že je mrtvý!“

„Mrtvý?“ vykřikl Ellis. Billy je oba utiřil.

„Řeknu jim to,“ nabídl se. „Byl to tak trochu i můj bratr. A popsat, co se stalo, dokážu stejně dobře jako ty.“

„Pověz jim, kde je pohřbený,“ vyhrkla Arsinoe. „Pověz jim o tom náhrobním kameni, o tom nápisu...“

„Vřechno jim to povím. Běž. Vezmi je za Jules.“

Arsinoe přikývla a skoro omráčená je vedla dál. Zatímco stoupali po schodiřti nahoru do věže, snařila se je připravit na to, co je čeká. Co nejcitlivěji jim vylíčila, jak se to stalo. Jak Madrigalina smrt rozpoutala Julesinu polydonickou kletbu a jak násilnou reakci způsobila.

„Mořná ani nebude vzhůru,“ varovala je. „Lektvary, které jí občas míchám, aby zůstala v klidu, způsobují, že přes den spí.“

„Lektvary, které mícháš,“ zopakovala Cait. „Takže ty řeči jsou pravdivé. Naše královna naturalistka byla odjakživa akorát travička.“

Arsinoe se zastavila s rukou na dveřích. „Vychovali jste naturalistku a tou už navždycky zůstanu. Ačkoli se teď cítím trochu líp, že se mi nikdy nepodařilo dát čemukoli vyrůst.“

Cait se k jejímu překvapení zasmála. „Pravda. Ale o jedech jsme tě nikdy neučili, Arsinoe, protože jsme to nevěděli. Je bezpečné to, co děláš?“

Arsinoe polkla. Bezpečné? Nic na přísadách, které do lektvarů musela přidávat, jí bezpečné nepřipadalo. Kdyby během odměřování nedávala maximální pozor, Jules by mohla jednoduše přestat dýchat. Nicméně taky zjistila, že na daru travičství je cosi

instinktivního. Ruce se jí při práci nikdy netřesou. Lektvary připravuje jakoby v transu. To by ale naturalistům vysvětlila jen těžko. „Pomáhá mi jedna léčitelka. Doplnjuje mi mezery, které můj dar nevyplní.“

Pak otevřela dveře a vešli do předpokoje. Camden se při pohledu na Cait a Ellise zvedla na třech zdravých nohách a něžně zabručela.

„Aspoň ty jsi ráda, že nás vidíš,“ pozdravil ji Ellis a šel ji poladit po jemné zlaté srsti. „Neměla by být s Jules?“

„To není vždycky bezpečné. Když Jules není dobře, Camden zdivočí. A Jules... Jules ji zranila, když se v ní kletba rozpoutala.“ Cait i Ellis se zamračili. Naturalista může spáchat jen hrstku horších zločinů než ublížit familiárovi. Arsinoe si odkašlala a dodala trochu povzbudivěji: „Ale když je Jules v klidu, Camden v podstatě nic nechybí. Jestli Jules odpočívá, může jít dovnitř s vámi.“

Sundala z dveří do pokoje závoru a otevřela. Jules ležela mezi dekami a polštáři na kupce slámy, kterou pro ni s Emilií připravily. Ruce i nohy měla spoutané. Ellis odvázal Camden ze řetězu a puma rychle vběhla dovnitř. Dvakrát Jules obešla kolem dokola, než si k ní lehla a položila jí hlavu na rameno.

Cait si k vnučce beze slova klekla a vzala ji do klína. Ellis jí položil ruku na rameno. Dívat se na to bylo těžší, než Arsinoe čekala. Až se jí z toho sevřelo hrdlo.

„Je mi to strašně líto, babičko Cait.“

Cait vzala Jules za ruku. Prsty měla tak zapletené do řetězů,

že jí je musela nejdřív vymotat. „Neomlouvej se. Nebyla to tvoje vina. Nic z toho není tvoje vina.“

„Když ne moje, tak čí?“

„Ničí,“ povzdechl si Ellis.

„Říkají, že se ji pokusila zachránit,“ zašeptala Arsinoe přidušeně. „Že se pokusila zachránit Madrigal.“

„Samozřejmě že ano,“ přikývla Cait. „Jules už je taková. Zachraňovala tebe, chránila tě, snažila se tě tahat z bryndy. A před tebou Josepha. Naše Jules se narodila jako strážkyně, stejně jako naturalistka. A válečnice. Stejně jako se narodila prokletá.“

Když si Cait s Ellisem odešli odpočinout, Arsinoe ještě zůstala. Zůstala ve věži s Camden, škrábala jí za ušima a dívala se z okna dolů na město. Dole panoval čirý ruch. Dovnitř proudilo tolik zboží a zásob, že brána zůstávala prakticky celou dobu otevřená. V kovárnách kuli tolik zbraní a okovávali tolik koní, že v nich nepřestával hořet oheň. Sluneční důl, donedávna rozpadající se ruina, znovu ožil přípravami na válku.

Když na schodech zaslechla kroky, myslela, že přichází Billy, místo toho ale na dveře zaklepal a posléze vešel jakýsi muž v še-
dožluté tunice jasnovidců.

„Tady nemáte co dělat,“ připomněla mu a pohlédla na zavřené dveře do Julesina pokoje.

„Odpuste, že vás tak přepadám, ale potřebuji vědět, kde ubytovat ty nově příchozí naturalisty z Vlčího pramene.“

Arsinoe si promnula oči. Věž, v níž odpočívala Jules, se stala jejím útočištěm a jeho příchod vnímala opravdu jako přepadení.

„Ty není třeba nikde ubytovávat. Nezdrží se dlouho. Navíc jsou to naturalisti. Ve stanech u moře jsou naprosto spokojení.“

„Někteří přece budou chtít zůstat, ne?“ zdráhal se muž.

„S tím bych nepočítala.“

„Co po tobě vlastně chce?“

Arsinoe otráveně zabručela, když dovnitř bez ohlášení nakráčela Emilia. Její kroky byly slyšet jen tehdy, když si to přála. Popadla muže surově za rameno a otočila ho od Julesiných dveří.

„Tady nemáš co dělat. Ani se jí nemáš co vyptávat.“

„Jen jsem myslel... že za nepřítomnosti Polydonické královny...“

„Za nepřítomnosti Polydonické královny mám všechny věci na starosti já,“ zavrčela na něj Emilia.

„Dobrá Bohyně,“ ozvala se Arsinoe, když se ten chudák celý příkrčil a pokusil se tiše vypařit. „Šel se mě zeptat jen proto, že jsem taky naturalistka a z Vlčího pramene.“

„Naturalistka, travička...“ zamumlala Emilia. „Ty nosíš jakoukoli masku, která se ti zrovna hodí.“

Arsinoe si povzdechla. „Nemusíte si s nimi dělat starosti. Oni už se nějak zařídí,“ dodala a muž přikývl.

„Ne,“ rozhodla Emilia. „Ubytujte je v prázdném křídle sídla Lermontových a ty, kteří se nevejdou, do přilehlých pokojů pro služebnictvo. Potřebujeme, aby byli odpočatí a bylo o ně dobře postaráno, jestli mají bojovat.“

„Oni bojovat nebudou,“ zašeptala Arsinoe.

„Někteří ano. Víc než myslíš.“

Emilia na muže kývla, on se jí poklonil a vyrazil splnit rozkaz. Arsinoe čekala, že Emilia odejde taky, jenže tak se k její nesmírné nelibosti nestalo.

„Potřebuješ ještě něco?“

Emilia pohlédla do pootevřených dveří, za nimiž ležela Jules. Kromě Mathildy o Mirabellině přeběhnutí nikomu neřekla a Arsinoe dobře věděla proč. Emilia nechtěla, aby povstáním něco otrásl, dokud se Polydonická královna zase nezotaví.

Za což si zaslouží nejspíš vděk, napadlo Arsinoe, ale vzápětí si za to v duchu vynadala. Podívala se na Emilii trochu míň nenávisťně a zkusila se vybavit si všechny ty hodiny, které válečnice u Jules proseděla.

„Emilie, já...“

Emilia po ní šlehla pohrdavým pohledem a Arsinoe se ihned znovu naježila. Než se ale stačily začít urážet, vběhl do dveří velký hnědý pes následovaný Julesinou tetou Caragh s miminkem v šátku.

„Něco mi říkalo, že vy dvě spolu nebudete vycházet,“ podotkla Caragh, zatímco hnědý pes vesele očichal Arsinoe a vydal se otrít o Camden.

„Caragh,“ pozdravila ji Emilia, objala ji a zamávala děťátku prstem těsně před nosíkem. „A malý Fenn. Vítejte.“

„Caragh,“ vydechla Arsinoe, zaplašila v sobě jiskru žárlivosti,

že se teta nejdřív pozdravila s Emilií, a srdečně se s ní objala, opatrně, aby nezmáčkla Julesina malého bratříčka. „Co tady děláš?“

„Nestihla jsem sestřinu kremaci,“ řekla Caragh smutně. „Ale od Jules se odehnat nenechám. A musela jsem sem přinést Fennbirna Miloneho, aby se seznámil s otcem.“

„Jistě,“ přikývla Arsinoe. „Matthew je tady.“

„Už jsem se s ním viděla. I s matkou. Přesvědčila jsem ji, aby ti dala tohle.“

Caragh sáhla do kapsy pláště a vytáhla sklenici s krví nasáklým provazem uvnitř. Měl barvu rzi a vedle něj byl stočený kousek zažloutlého papíru.

Arsinoe provaz i krev poznala. Šlo o kouzlo nízké magie.

„To je všechno, co nám k té kletbě Madrigal nechala. Nikdy nebyla zrovna spisovatelka,“ řekla Caragh a poklepala na sklenici. „Je to jenom stránka a půl, ale je v ní všechno. Všechno, co věděla,“ dodala a předala ji Arsinoe. „Já ji teď dávám tobě.“

„Cait mi ji dát nechtěla?“

„Možná byla našťvaná. Možná ti to kladla za vinu. Ale jestli ano, tak teď už ne,“ pokračovala Caragh a pohoupala miminko na boku. „Byla to chyba.“

„K čemu to bude?“ zajímala se Emilia a nahlédla do sklenice.

„Možná k ničemu,“ odpověděla za Arsinoe Caragh. „Možná je příliš pozdě. Nebo uvnitř pořád ještě najdete něco, co pomůže.“

VOLROY

Mirabella se procházela po komnatách krále manžela s morbidním zaujetím. Nicolas Martel zemřel dřív, než v nich stačil strávit jednu jedinou noc, ale pokoje přesto působily jako jeho hrobka. Přejela prsty po lesklých brokátových židlích a natáhla se k malému stolku, aby se dotkla nové krajkové dečky. I koberce byly pěkně nové a měkké. Všechno to vybavení vybírala Katharina pro svého zesnulého manžela.

Smutná myšlenka a ještě smutnější ticho, které uvnitř panovalo. Ale když se rozhlédla po stěnách, nenašla nic osobního nebo nějak zvlášť sentimentálního. Žádný portrét ani vzpomínka na Nicolase Martela. Což patrně nebyl žádný velký div. Tak tragický začátek vlády by chtěl každý co nejrychleji vymazat. Čím dřív se na to zapomene, tím líp. Přesto ji napadlo, jak se asi Katharina cítí. Každý ví, že má poměr s Pietyrem Renardem a že ho s ním měla dávno před tím, než se Nicolas Martel objevil. Nicméně tak

brzká ztráta partnera, kterého si královna zvolila... muselo ji to ranit, ať už ho milovala, nebo ne.

Možná ne ranit, pomyslela si Mirabella, když si vybavila pohled na Nicolase stojícího vedle Kathariny. Na to, jak temně a chladně jeden vedle druhého zářili. *Možná ji to jen zklamalo*.

Dveře se otevřely a Mirabella se napřímila. Katharina jí navzdory svému slibu ještě nenechala poslat čisté oblečení, takže na sobě pořád měla ty špinavé šaty z pevniny s roztrhaným krajkovým lemem.

Žena, která vešla, byla jedním z nejkrásnějších lidí, jež Mirabella poznala. Světle plavé vlasy měla protkané zlatými prameny a šeríkovým nádechem v jejích očích vnášel život do tváře, která jinak vypadala jako socha. Dokonce i krasavice Bree, která vešla za ní, působila ve srovnání s ní trochu méně přitažlivě.

„Bree!“ vyhrkla Mirabella a protáhla se kolem oné ženy, aby mohla obejmout kamarádku, která se doslova tetelila nadšením.

„Jsi tady!“ vyjekla Bree. „Jsi vážně tady!“

„Jsem,“ přikývla Mirabella a pohládila Bree po tváři, jako by se chtěla ujistit, že i ona je skutečná. „Odpusťte,“ obrátila se pak k ženě stojící za nimi. „Neviděly jsme se už... nějakou dobu.“

„Ale jistě, Mirabello,“ odpověděla žena. „Není třeba spěchat.“

Její povýšený tón od sebe kamarádky odehnal. „Myslím, že jste chtěla říct královno Mirabello,“ upozornila ženu Bree.

„Jsem si zcela jistá, že nikoli. Jsem Genevieve Arronová, hlava travičského rodu Arronů,“ pronesla a záměrně sarkasticky poklonila hlavou.

„Genevieve Arronová. Málem jsem vás nepoznala, když už nestojíte v Nataliině stínu. Dovolte mi vyjádřit mou nejhlubší soustrast. Přijít o sestru není nikdy snadné.“

„Zdalo by se.“ Genevieve lusкла prsty a Bree se zatvářila kysele. „Rychle se o ni postarej,“ dodala a přejela Mirabelliny šaty znechuceným pohledem. „Hlavně ať se může někde ukázat.“

Když se otočila k odchodu, prolétl jí kolem tváře černobílý datel. Otráveně máchl rukou. „Všude jen odporní ptáci,“ sykla a byla pryč. Dovnitř vešla Elizabeth. V kontrastu s bílým rouchem o to víc vynikaly její rudé tváře. Jakmile osaměly, padly si Mirabella, Bree i Elizabeth kolem krku.

„Omlouvám se, že sem Pepper tak vtrhl. Nemohla jsem ho zastavit,“ řekla Elizabeth.

„Neomlouvej se,“ ujistila ji Bree. „Udělal to perfektně. Zničil Genevieve její důstojný odchod.“ Pak se otočila k Mirabelle a vykukila oči. „Vidělas, jak na mě lusкла? Jako bych byla jen nějaká služtička!“

Mirabella trochu poodstoupila, aby si mohla kamarádky pořádně prohlédnout. Bree, její bystrý pohled a barevné šaty. A Elizabeth s úsměvem od ucha k uchu, tmavé vlasy spletené v copu splývajícím z kápě přes rameno, umělá stříbrná ruka probleskující zpod levého rukávu. Pepper se posadil Mirabelle na rameno a začal ji jemně klovat do ucha ve snaze neohroženě se jí schovat do vlasů. Pohládila ho po hlavičce a po křídlech.

„Tak,“ povzdechla si. „Jak to vypadá?“

Bree se k ní naklonila. „Nejsi vězeň. Ne docela. Můžeš se svobodně pohybovat po celé pevnosti a přilehlých pozemcích. Ale nesmíš odejít bez výslovného svolení královny. Strážníci, které máš na ochranu, byli vyzbrojeni jedem.“

„Jedem, který by mě zabil, nebo jen uspal?“

Bree si vyměnila pohled s Elizabeth. Odpovědí si nebyly jisté ani ony.

„Katharina řekla, že tě sem s Elizabeth pošle, abyste mě potěšily. A poslala vás s Genevieve Arronovou. To měla být další ukázka moci? Další demonstrace toho, že vládne ona?“

Bree našpulila rty. „Vítej ve Volroyi.“

Vtom se ozvalo zaklepaní na dveře a dovnitř začali vcházet sloužící s jednou truhlou plnou šatů a šperků za druhou. Elizabeth jim pomohla něco zvednout na stůl a zbytek nechala položit na zem.

„Díky,“ propustila je nakonec. „My se o královnu... o Mirabellu postaráme samy.“ Sloužící se poklonili a odešli a Bree spolu s Elizabeth se začaly přehrabovat v truhlách.

„Nic moc,“ poznamenala Bree. „Nejsou tam žádné tvé šaty. Nebyl čas nechat pro ně do Rolanthu poslat. Ale zdejší obchody jsou vynikající a mám s sebou i nějaké tvoje šperky,“ řekla a jala se prohrabovat krabicemi, až našla kufřík z tmavě ořechového dřeva a podala ho Mirabelle.

Byl v něm náhrdelník. Tři velké ohnivě zbarvené drahokamy zavěšené na krátkém stříbrném řetízků. Dokonce i takto, v krabičce a ve tmě, jako by drahokamy žhnuly.

Mirabella po nich přejela prsty. „Ten jsem si na sebe chtěla vzít na Přehlídku. Kdyby se všechno tak strašně nevymlklo.“

„Tak si ho vezmeš teď. Pro štěstí.“

Elizabeth vytáhla z jedné truhly šaty z černého sametu a rozložila je. Byly celkem jednoduché, nijak zvlášť vyšívané. „Co třeba tyhle? Něco pohodlného po tak dlouhé cestě?“

„Jsou perfektní. Ale šaty mě teď ani trochu nezajímají. Chci vědět, jak je to s vámi. Jak se vám vedlo? Jak to, že sis směla nechat Peppera, i když už jsi kněžka, Elizabeth?“ Pak pohlédla na Bree. „A jak ty ses dostala do Černé rady?“

„Jedna odpověď na dvě otázky,“ řekla Elizabeth. „Nejvyšší kněžka chtěla Bree nějak vynahradit, že tě podvedla, a tak jí nabídla místo v radě.“

„A já za to, že budu hodná,“ pokračovala Bree, „požadovala, aby si Elizabeth směla Peppera nechat.“

Mirabella se na ptáčka skrývajícího se v Elizabethině rouchu usmála. „A co nová rada, Bree? Jak funguje směsice elementálů, travičů a kněžky?“

„Šli jsme si po krku. A zase půjdeme, jakmile se vyřeší ta záležitost s povstáním.“

Mirabella by se jich ráda vyptávala dál. Ale bylo zřejmé, že Bree i Elizabeth budou raději, když nebude. Ten večer si přály být jen samy sebou. Předstírat, že jsou pořád v Rolanthu a společně si špitají v sídle Westwoodových. Jeden večer, než to všechno začne. Tak se Mirabella usmála a štouchla Bree do ramena.

„A?“ vyzvíдалa. „S kým to zrovna teď táhneš? S nějakým pohodlným strážným? Nebo nějakým kupeckým učněm z města?“

„S kým to tu ještě netáhla?“ přisadila si Elizabeth a Bree poní hodila rukavičku. „Od chvíle, kdy dorazila do Indrid Downu, se muži doslova předhánějí, aby jí mohli vstoupit do cesty. Jen poslední měsíc o ni spolu chtěli vést souboj dva chlápci z kuchyně.“

„Souboj?“ rozesmála se Mirabella. „A kdo vyhrál? Koho sis vybrala? Pekaře? Nebo sýraře?“

„Ani jednoho!“ zvolala Bree a mrštila po Mirabelle druhou rukavičkou. „Ačkoli později si možná vyberu oba.“ Elizabeth i Mirabella se zasmály. Bree jen zvedla obočí, načež si povzdechla. „Popravdě řečeno, na nic z toho nebyl čas. Když jsem přijela, myslela jsem, že svedu Pietyra Arrona...“

„Pietyra Arrona? Myslíš Pietyra Renarda?“

„Ano, ale tak už mu nikdo neříká. Vysvlékl se z matčina jména stejně jako ti jejich hadi z kůže. Dostává se mu tu takové úcty, jako by to byl samotný syn Natalie Arronové.“

„Říkalas, žes myslela, že ho svedeš. Takže jsi to neudělala?“

„Nemohla jsem. Drží se Kathariny stejně pevně jako svého křesla v Černé radě. Možná z toho samého důvodu.“

„To není pravda,“ vložila se do toho Elizabeth. „On královnu miluje. Možná nemiluje nic jiného, ale ji ano.“

„To je dobře,“ řekla Mirabella upřímně. „Přestože je zlá, jsem ráda, že jí má někdo rád.“ V myšlenkách se vrátila k Arsinoe